

ماه رمضان؛ فرصتی برای تولدی دوباره

کلام امیر

فکر کن تا دور اندیش شوی و چون بهر حواب
کار برایت روشن شد، آسمان صمیم قطعی بگیر

مسیر عشق

شهید حیدری بعد از ۲۲ سال گمنامی

رشادت‌ها و دل‌آوری‌های عرصه شهادت فراموش نشدنی است. شاید گذر زمان غبار فراموشی را بر بسیاری از رخداد‌های تاریخی بنشانند اما داستان‌هایی که از ایثار و فداکاری رزمندگان در دفاع مقدس روایت شده، برای همیشه در جریده تاریخ ثبت و هیچ‌گاه از یادها نخواهد رفت.

شهید طالب حیدری در خانواده متدین متولد شد. در نوجوانی در کنار تحصیل به کار هم مشغول شد تا کمک خرج خانواده باشد. او در دوران انقلاب در جلسات و فعالیت‌های انقلابی شرکت می‌کرد و پس از پیروزی انقلاب اسلامی با تشکیل بسیج جز اولین نفراتی بود که در آن عضو شد. با شروع جنگ تحمیلی و حمله رژیم بعث به ایران برای دفاع از میهن به جبهه رفت و در سال ۱۳۶۰ ملیس به لباس مقدس پاسداری شد. شهید حیدری در جنگ تحمیلی چندین بار مجروح شد و در اکثر عملیات‌ها به جز عملیات والفجر مقدماتی که به دلیل مجروحیت دوران نقاهتش را می‌گذراند، شرکت داشت. شهید حیدری در سال ۱۳۷۱ فرمانده گروهان غواصی یک مأموریت ویژه دریایی را برعهده گرفت اما در آنجا با ناوشکن دشمن درگیر و شناور سپاه دچار آتش سوزی شد. سه نفر از نیروها شهید و سه دیگر به شدت مجروح شدند. بعد از آن عملیات دیگر خبری از شهید طالب نبود. چون او به آرزویش که شهادت در گمنامی بود، رسید. نقل است که شهید حیدری بارها در میان جمع خانواده گفته بود: «دوست دارم شهید بشم و هیچ اثری از جسمم نباشد». همین‌طور هم شد و او ۲۲ سال گمنام ماند تا این‌که یک شب به خواب برادرش اردشیر آمد و محل شهادتش را نشان داد. بعد از چند ماه تحقیق و اجازه نبش قبر از قوه قضاییه و آزمایش دی‌ان‌ای از همسر و بچه‌های شهید، فهمیدند پیکری که ۲۲ سال گمنام بود و در شاه‌عبد... از لب دریا گرفته و تیمم کرده و به خاک سپرده بودند متعلق به شهید طالب حیدری است. تشییع با شکوهی برای او در بندرماهشهر گرفتند و در آخر در کنار برادر شهید و همزمانش در مزار شهدای ماهشهر به خاک سپرده شد.

طبل و آواز در کوچه پس‌کوچه‌های شهر می‌گشتند تا دیگران را از خواب بیدار کنند. سحرخوانی، نوعی عبادت جمعی و سنتی بود که مردم را به یاد خداوند می‌انداخت و فضا را معنوی‌تر می‌کرد. آن زمان صدای سحرخوانی مانند یک نغمه دل‌انگیز، دل‌های مردم را برای روزه گرفتن و پرهیز از بدی‌ها آماده می‌کرد.

ماه رمضان، همچنین فرصتی است برای توجه به نیازهای دیگران. در این ماه، مسلمانان تشویق می‌شوند که به فقرای جامعه کمک کنند و در راه خداوند صدقه بدهند. این عمل، نه تنها موجب پاکیزگی مالی و روحی انسان‌ها می‌شود، بلکه به انسان‌ها یادآوری می‌کند که در زندگی روزمره، نباید تنها به خود فکر کنند و باید در کنار دنیای مادی به دنیای معنوی و نیازهای دیگران نیز توجه داشته باشند.

افطاری دادن و مهمان کردن اقوام و دوستان در ماه مبارک رمضان از دیگر سنت‌های پسندیده در این ماه است. افطاری‌های صمیمانه فرصتی فراهم می‌کند تا خانواده دور هم جمع شوند و بتوانند از لحظات معنوی و صمیمی با یکدیگر لذت ببرند. وقتی همه دور هم جمع می‌شوند، نه تنها غذا بلکه لحظات خوش و خاطره‌انگیزی رقم می‌زنند. این جمع‌ها یادآور این هستند که زندگی از محبت و همدلی ساخته شده است. علاوه بر این، افطاری دادن در رمضان به عنوان نمادی از بخشش بوده که در قرآن کریم به آن اشاره شده است. این سنت والای انسانی، روحیه همبستگی را در میان مردم تقویت می‌کند و جامعه‌ای متحد و صمیمی رقم می‌زند.

در نهایت، ماه رمضان فرصتی است برای بازگشت به خداوند، برای تطهیر روح و جسم و برای شروعی تازه در زندگی. روزه نه تنها یک عمل عبادی، بلکه یک مسیر معنوی است که انسان را از هر آنچه او را از خداوند دور می‌کند، می‌زداید و به او نزدیک‌تر می‌سازد. در این ماه، انسان‌ها فرصتی برای پرهیز از گناه و بدی‌ها دارند و می‌توانند با تقویت ایمان به رشد و تعالی روحی خود بپردازند.

ماه رمضان، ماهی است که در آن، درهای رحمت خداوند به روی بندگان باز می‌شود و فرصتی است برای نزدیکی به خداوند و تطهیر روح و جسم. در این ماه مبارک، مسلمانان به دستور خداوند روزه می‌گیرند تا از دل‌بستگی‌های دنیوی دور شده و به یاد معبود خویش بیفتند. روزه، نه تنها پرهیز از خوردن و نوشیدن، بلکه معنای عمیق‌تری دارد که شامل روزه‌داری اعضای مختلف بدن و پاک‌سازی روح است؛ یعنی روزه‌دار باید از نگاه‌های گناه‌آلود، زبان زشت، گوش دادن به حرف‌های ناپسند و افعال نادرست پرهیز کند. در واقع، تمام اعضای بدن انسان در ماه رمضان باید روزه‌دار باشند. چشم باید از نگاه‌های حرام خودداری کند، گوش باید از شنیدن سخنان بیهوده و گناه‌آلود اجتناب ورزد، زبان باید از دروغ و غیبت دور بماند و قلب باید از کینه و حسد خالی شود. به این ترتیب، ماه رمضان به انسان یادآوری می‌کند که پرهیز از گناه و دوری از بدی‌ها، تنها در پرهیز از خوردن و نوشیدن خلاصه نمی‌شود، بلکه باید در تمام رفتارها و افکار انسان گنجانده شود.

در حقیقت، فلسفه روزه در ماه رمضان بیشتر از یک عمل جسمانی است. روزه، فرصتی است برای انسان که با خود و خدای خود خلوت کرده و از تمام بدی‌ها، گناه‌ها و اشتباهات گذشته، توبه کند. فرصتی که انسان می‌تواند از هوای نفس خود فاصله بگیرد و به درک بالاتری از عبودیت برسد.

در گذشته، در بسیاری از شهرهای ایران، پیش از آغاز سحر، مردم به مراسم «سحرخوانی» یا «سحوری خوانی» می‌پرداختند. این مراسم به‌ویژه در شب‌های ماه رمضان، یکی از سنت‌های زیبای ایرانیان بود که البته هنوز هم در معدود نقاطی از ایران رواج دارد. در این مراسم، یک ساعت به اذان صبح مانده مردم به بام خانه خود می‌رفتند و اذان می‌گفتند یا در بعضی از شهرها برخی از مردم، قبل از سحر با

ماه رمضان، فرصتی برای توجه به نیازهای دیگران است. در این ماه مسلمانان تشویق می‌شوند که به فقرای جامعه کمک کنند و در راه خداوند صدقه بدهند